

NICOLAE PRELIPCEANU

NATURALIA

Ahogy a haza bennünk születik
ege a tenger mely bennünk él tovább
ahogy minden napja ünnepként telik
sárba süllyedtek — ők egyedül — a fák

Jeleink a homokon a tengeri homokon
ott maradnak ott maradnak
homlokomon és egyre távolodom
a darvakkal ha délre haladnak

Ahogy tengerben élünk mely mint tiszta eszme
hazám a lágy hullámokon lebeg
ahogy minden hasonlít a természetre
a törvényeknek kijár a tisztelet.

Levelekből tér meg rím ritmus megint
társaink a levelek napfénytől növények
szökkenő fűszálak a testvéreink
szaporodunk élünk akárcsak ők

Mikor ablakból arc kiált hangtalan
tudjuk miénk a sok fakult vonás
te megelőződ mögöttem járok magam
mi egy ablak ha az új férfi más

LENGYEL FERENC fordítása

LÁSZLÓFFY ALADÁR

TUDOD

Tudod a mosolyodban hogy
lúktet a szabály, tudod hogy
távolodnak s közelednek: hullámszik
egy táj felett elfutó felleg ritmusára
a szemöldököd, az ajkad,
a rózsaszínek és pirosak, a fehér,
a kék, a kék-rózsaszín-fehér, a
piros-fehér-barna, s egyedül
marad mindenik egy pillanatnyi
nyugalmad szépségében, mint a

legszebb szabályos táj az elme
szülőföldjén, április huszon-
kilencedikén eső utáni délután.
Járókelő szavak a birodalomban.
Ez a vers is csak engem emlékeztet,
mint egy arc nélküli utca,
átépített, réglátott város, csak
engem emlékeztet egy véletlenül
meglátott képre.

MARKÓ BÉLA

ÉRKEZÉS

Mikor a gyermekkorból megérkezik a vándor
csőrömpölve elejtik fegyvereiket
a kardvirágok
virággá válik ami virág
s gondolkodóbbra fordul hogyha fordul
a világ

hűvös és tiszta lesz az ősz
megáll a csont nem nő tovább
tőprengni kezd
s a toladó éjszakák előtt
éltreállnak a nappalok

mikor a gyermekkorból megérkezik a vándor
összefutnak a szomszédasszonyok
s e tűzhányókkal pörsenéses földön
a kistestvérek ámulva simogatják
a szigorú tiszta férfiarcot.